

פ ר ו ט ו ק ו ל מס' 19/ג

מישיבת ועדת-הכנסת ביום שלישי, ו' באדר
תשי"ד - 9.2.1954 - בשעה 9.00

נ ו כ ח ד: י. קליבנוב - סגן יו"ר הכנסת

חברי-הוועדה:

- ד. בר-רב-האי - היו"ר
- ב. אזניה
- ט. ארם
- ש. בנה
- א. ברטן
- א. וילנסקה
- סאלח חסן חניפ'ס
- ק. כהנא
- ע. סימון
- מ. נודוק
- א. רזיאל-נאור
- א. סטופ
- י. רפאל
- ד. צברי

מוזמנים:

- י. בדר
- מ. רוזטי - מזכיר הכנסת
- ח. ליאור - מזכירו של יו"ר הכנסת
- א. צירון - סגן מזכיר הכנסת.

ח ט ר ו:

- י. אורי
- סיף אדין אלזועבי
- ה. בדגר
- ע. איכילוב
- י. הררי
- ש. לורנץ
- א. סטופ
- ד. פלדמן
- י. שפירא

סדר-היום: א. סדרי הדיון בתקציב לשנת 1954/55.

ב. תלונתם של חברי-הכנסת א. רזיאל-נאור וי. בדר בנוגע ליחס המשטרה לזכויות חברי-הכנסת.

א. סדרי הדיון בתקציב לשנת 1954/55:

א. ברמון:
לדעתי אין לקבל את גשתו של יו"ר ועדת-הכנסת שאישור התקציב יסתיים עד ל-31 למרץ. הצעה זו היא בלתי-מציאותית, וזה לא יהיה דיון בתקציב אלא דהרה. עלינו לדחות הצעה זו מלכתחילה.

שנית, אין לקבל את הצעתו השניה של יו"ר ועדת הכספים לקיים דיון לגבי כל משרד ומשרד באופן נפרד. אני רואה בכך פיצול מסוכן של הדיון. אני מוכן לקבל את השיטה בה נהגנו בשנה שעברה, ~~ש~~ דיון בקבוצות משרדים, או את הצעתו של חבר-הכנסת ארם, שקודם-כל יהיה דיון כללי בהוצאות ואחר-כך דיון על כל משרד ומשרד. אך אני חושב שהנספחון של השנה שעברה לא היה רע.

שלישית, ועדת-הכנסת צריכה לדחות ולהתנגד בכל תוקף להגבלות הדראסטיות המוצעות לדיון בהסתייגויות. אשר לזמן שיש להקציב לדיון בתקציב, אני מציע 15 שעות לדיון בתקציב ההכנסת ו-35 שעות לדיון בהוצאות - ביחד 50 שעות. ולבסוף ענין הבטחון. איננו יכולים לקבל את הגישה שאין לדון בתקציב הבטחון במליאת הכנסת.

א. וילנסון:
אינני חושבת שאפשר להתחיל את הדיון בתקציב שיונח על שולחן הכנסת ב-15.2.54 ולסיים אותו עד ל-31.3.54. אם זאת תהיה הגישה, ברור שהדיון בתקציב לא יהיה שונה מדיון באחת הבעיות השונות; זה יהיה דיון מקוצץ בשעה שהדיון בתקציב הוא הדיון בהא הידיעה ולא יתכן שמלכתחילה יקציבו לו גבול ויאמרו שיש לסיימו עד ל-31.3.54. אפשר להציע דבר כזה לגבי השנה הבאה, אבל אז גם התקציב צריך להיות מוגש קודם לכן לכנסת. על-כן אני מציעה להוריד את הצעתו של חבר-הכנסת גורי, שיש לאשר את התקציב עד 31.3.54.

אשר לדיון בכל משרד ומשרד - אני מציעה להשאיר את השיטה של דיון לפי קבוצות של משרדים. דיון לפי משרדים מלכתחילה מבטל את הנואמים לדבר בענין מסוים בלבד.

בענין הזמן לוויכוח הכללי - אני מציעה 50 שעות לתקציב ההכנסות וההוצאות ביחד.

הצעתו של חבר-הכנסת גורי בנוגע להסתייגויות היא פאנטאסטית. זוהי שיטה הנאה למנוע מאת חברי-האופוזיציה - שהם הם המסתייגים ולא אנשי הקואליציה - מלנסק את הסתייגויותיהם ולהביע את דעתם בכל ענין וענין. אני מציעה לנחג בהתאם למקובל עד עתה, ולא לקבל את הצעתו של חבר הכנסת גורי.

ש. בבה:
תהיה ההחלטה בקשר למספר השעות אשר תהיה - דבר אחד ברור: ב-1 לאפריל צריך להיות תקציב למדינה. לא יתכן, כפי שמציעה חברת-הכנסת וילנסון - להשאיר את המדינה ללא תקציב. בשנה שעברה הצבענו על תקציב ההכנסה והכנסת אישרה סכומים להוצאה מדי חודש, עד לאישור תקציב ההוצאות באופן סופי.

אשר לדיון על כל משרד ומשרד - אני חסיד של שיטה זו מנקודת-מבט אחרת. עלינו לבחון את הבעיה הזו לא מנקודת-ראות של הדיון בשנה זו בלבד. עלינו להתרגל לכך, שיש להקים דוד של פאנטאסטיים מוסחים בכל שטח ושטח. אם הדיון יתקיים בצורה זו, ידברו תמיד המוסחים בכל ענין וענין.

היו"ר ד. בן-גב-האלי:

חבר-הכנסת לורנץ נדשם לדיבור בשאלה זו - אך הוא איננו כאן כרגע.

ברצוני לפסות ולסכם את ההצעות השונות שהושמעו כאן. חבר-הכנסת ברמן אומר שהנסיון של השנה שעברה לא היה רע. אני תמים-דעים אתו, אבל אז יש לנהוג כפי שנהגנו בשנה שעברה.

אם נעשה חישובים של מה שניתן להגשמה ומה שאיננו ניתן-עלינו לצאת מן ההנחה שיש לפנינו 6/7 שבועות עד להתחלת פגרת-הפסח (לפי התקנון שלנו כל חודש ניסן מוקדש לפגרת הפסח). אם אני מחשב כל שבוע - מבלי לקחת בחשבון את ימי ד' - אני מקבל 60/70 שעות. בשנה שעברה הוקצבו לדיון בכנסת 10 שעות ולדיון בהוצאה 25 שעות - ז.א. 35 שעות בקריאה הראשונה.

עכשו אנו עוברים לקריאה השניה, והשלישית. אני יוצא מתוך הנחה שלקואליציה אין מה להגיד בקריאה השניה. בשנה שעברה קבענו שהשמן שניתן לכל סיעה לביסוס הסתייגויותיה חודש להיות פונקציה מספיקה הסתייגויות, ונעשה לפונקציה מספיקה החברים בסיעות. אם אני עושה חישוב של 26 חברי-כנסת של האופוזיציה, וכל קבוצה תקבל 5 רגעים לכל חבר סיעה - המאקסימום האפשרי הוא 5 פעמים 26, היינו: 130 רגע, או 2 שעות ו-10 דקות. אם נכפיל את זה בשש קבוצות - אנו מגיעים ל-13 שעות. 35 + 13 שעות = 50 שעה. עם השרים יחד אנו מגיעים ל-60 שעה. זה ניתן לביצוע עד 31 למרץ 1953. ונשארים לנו ימי ד' לדיון בעניינים אחרים. זאת אומרת שניתן לאשר את התקציב עד ל-31 במרץ.

ס. ארם:

אני מציע כמעט ללא הנמקה את ההצעה הבא:

דיון כללי על הכסות - 12 שעות;
דיון כללי על הוצאות - 12 שעות;
י ח ד - 24 שעות.

דיון על פרטי התקציב
הוצאות - 12 שעות;
דיון על פרטי הכנסות - 12 שעות.
נוסף לזה 12 שעות לשרים - יחד: 60 שעה.

אם אתם עומדים על זה שהתקציב יאושר עד 31 למרץ אני מוכן להסכים שנוסיף ישיבות לכנסת. אך אין כל אסון בדבר אם חלק מתקציב ההוצאות יהיה נידון לאחר ה-31 למרץ. אצלי לא השעה קובעת, אלא הדיון הכללי באופן נפרד על הוצאות והכנסות.

אני מוכן גם להסכים שיוקדשו 24 שעות לדיון כללי, ואחר-כך יוקדשו 12 שעות לדיון בהכנסות ו-12 שעות לדיון לפי קבוצות.

ב. אזוביה:

הזמן שאתה מציע הוא סדומה.

ס. ארם:

אני מוכן שבקריאה הראשונה יוקצבו להכנסות 8 שעות ולהוצאות 18 שעות.

א. ברמן:

נראה לי שבמצעה של יו"ר הוועדה ישנה טעות בתאריך. החשבון הוא תאורטי, כי יש לקחת בחשבון את עבודתה של ועדת-הכספים.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

ועדת הכספים יושבת בינתיים ודנה בתקציב באופן מקביל למליאה. לדעתי, הצעתי היא יותר ליבראלית מזו של האופוזיציה.

א. רזיאל-נאור:

האם הבזנותי נכון, כי בהצעתך ינתנו 5 רגעים לגולגולת בכל אחת מ-6 הקבוצות

של מסדריים?

היו"ר ד. בר-רב-האי:

ישנן 6 קבוצות בהוצאות וההכנסות לחוד. בכל קבוצה ינתן הזמן הזה.

ה ר ח ל ט

מזיעי ההצעות השונות יעלו הצעותיהם על הנייר, והן תועמדנה להצבעה בישיבה הבאה.

ב. תלונתם של חברי-הכנסת א. רזיאל-נאור וי. בדר בנוגע ליחס המשטרה לזכויות חברי-הכנסת:

היו"ר ד. בר-רב-האי:

חברת-הכנסת רזיאל-נאור בקשה להעלות ענין זה לסדר-היום של הוועדה. בינתיים, קיבלתי מכתב גם מחבר-הכנסת בדר, וכפי שאני מבין שתי הבקשות הן זהות. אנקש את חברת-הכנסת רזיאל-נאור לנסק את בקשתה.

א. רזיאל-נאור:

בשבוע שעבר, ביום א' באו כמה חברים מסיעתנו לנסל חיפה כדי לקבל את פניו של חבר-הכנסת בגין שחזר מנסיעתו. כשהגענו לנסל לא הרשו לנו לגשת לרציף ואמרו שיש צורך להוציא רשיון. לפי חוק, חסינות חברי-הכנסת יש דשות לחברי כנסת לגשת ולהכנס לכל מקום שהוא בגבולות המדינה. גם הנסיון שלי הוכיח שבכל פעם שהייתי בחיפה - כחצי תריסר פעמים - עליתי על האניה כדי ללוות אנשים שבאו או לקבל פני אנשים שבאו, ומעולם לא דרשו ממני רשיון. באותו יום א' היו איתנו שני אנשים מלשכת המודיעין ונאמר לנו כי בשבילם ינתן רשיון, אך אני פטורה ממנו. ולפתע, נתבקשתי להפסיק בדשיון כדי לגשת לאניה. בשעה שעמדנו שם היה שם שוטר שנתן לאנשים אחרים לעלות לאניה בהתאם לרשיון. אותנו - הוא לא ראה. שאלנוהו מה קרה והוא אמר שקיבל הוראה לא לתת לאנשים שאין בידם רשיון לעלות לאניה.

אותו הדבר חזר אתמול בשדה התעופה בלוד.
נסענו ללוות חבר שלנו בוועד הפועל הציוני, שחזר לדרום אפריקה. פתאם,
לא הרשו לנו להכנס והתנהל ויכוח שלם וכל שוטר מוכן להתנגד. השוטר
אמר שאסור לעבור מעבר לגבול. (ש. בבה: בדרך כלל נוהגים להרשות את
הגישה עד לחבל, ולאחריו אין כניסה). ישנו אולם המתנה ואחר-כך קוראים
לנוסעים לצאת. ישנו פתח ודרכו אין נותנים לעבור. הראנו את התעודות
כדי שיתנו לנו לצאת עד הרצף. בשנה שעברה, בשעה שנסעתי עם המשלחת
הבין-פרלמנטרית, איפשרו לגשת עד מעבר לבית-המכס. מפני שהיינו חברי-
כנסת מותר היה ללוות אותנו עד לבית-המכס ועד בכלל?

לדעתי, יש כאן פגיעה לחסינות חברי-הכנסת.

היו"ר ד. בר-רב-האי: לאחר שמיעת ההנמקה - נראה לי כי הענין ראוי לדיון ונדון בו לעצם הענין.

י. בדר: אני חושב שבנוגע לזכויות שבחוק החסינות, אינני
אינני יודע אם בקשר לאיזו תקרית שהיתה כאן
בוועדה, או בלי כל קשר אליה, חלו כמה וכמה שינויים בשמן האחרון באותם
המקומות אשר אני מבקר בהם לעתים, כדי לקבל מישהו או ללוות מישהו.
במסלול אחר או בלוד.

אתחיל בדבר האופייני שקרה בלוד. באנו אתמול
ללוד על-מנת להפרד מאדם שנסע לדרום אפריקה, סגן צושב-ראש הפדרציה,
חבר-הוועד הפועל הציוני. במידה שידוע לי, לוד היא בשטח ישראל. אין
זה שטח של בטחון צבאי או סוד צבאי, וכן אין כאן רשות הפרט. אני לתומי,
חשבתי שיותר לי להכנס באופן חופשי למקום הזה לפי חוק החסינות. על
כל פנים כך הבינתמי את החוק. כאשר הגעתי לשם עמד שם בחור בסדיים,
הראה לי קו של אספלט ואמר שכאן הגבול הבינלאומי ואסור לעבור אותו.

אני יודע מה זה גבול בינלאומי ולצערי אינני
מסכים לאותו גבול בינלאומי הקיים בארץ, אך בכל זאת, אפילו מן הממשלה,
לא שמעתי שבשטחה של לוד קיים גבול בינלאומי.

תלונתי היא, שבניגוד לחוק החסינות לא ניתן
לי לנוע בשטח ישראל, שטח שאין בו סודות צבאיים ואין הוא רשות הפרט.

התלונה השניה היא על אי-מתן רשות עליה לאניה.
לפני שבועיים, כאשר באנו לקבל את פניו של חבר-הכנסת בליין שחזר מחוץ-
לארץ לא הורשנו לנו לעלות על האניה. נאמר לנו שעלינו להצטייד ברשיון -
ועלי לומר, שהיו מוכנים לתת לי רשיון כזה. אך אני מסבד מבחינה עקרונית.
אני שואל: אניה, שאינה אנית מלחמה זרה ונמצאת במל ישראל מהווה
חלק מהטריטוריה הישראלית או לא? ואני משיב: כן. ושוב שאני שואל:
אם בעל האניה אינו מתנגד לכך שאכנס לתוכה - מותר למשטרה למנוע זאת ממני
או לא? ואני משיב: לא. לפני כחצי שנה כאשר הייתי שם לא נתבקשתי
להראות רשיון, וכשבאתי ב-31.1.54 נאמר לי כי ניתנו הוראות חדשות.

עלי לציין, כי אין לי כל תלונה נגד התנהגותם
האישית של אנשי המשטרה.

אני רחוק מאד מלדרוש זכויות שאינן קיימות
בחוק. אני גם בדרך כלל אינני אף כל-כך לקראת ניצול הזכויות הקיימות
בו. כאשר אני נכנס לאוטובוס אני עומד בתור. אך כאן אין בעיה של השוואה
בין חברי-כנסת לאזרחים אחרים. כאן יש ענין בשלטונות מסויימים שהחלו
לנהוג לפי קו הנוגד את החוק. יכולתי לפנות בענין זה לבית-הדין הגבוה
לצדק. אני אני דורש בירור הענין כאן.

ע. סיכום:
אני שמחה שאנו דנים כאן בהגבלה גם לאהודים ולא רק לערבים, כפי שטענו כאן באחת מן הישיבות הקודמות. ישנם אנשים השומרים על איסור והיתר ומפיינים ששני הדברים האלה קיימים. אך ישנם אנשים החושבים שהכל מותר. ישנם סייגים שכל חלקי החיים. כאשר חזר בן-גוריון מביקורו באמריקה בא קהל גדול של חברים לפגוש אותו, ולא נתנו לנו לגשת יותר קרוב. לא עלה אז על דעתי או על דעת חברי שמתו לנו להכנס לשטח הזה.

כאן יש דבר מוזר מאד. מצד אחד אתה כל-כך צנוע שאתה עומד בתור, ומצד שני אתה מבקש יחס מיוחד. אם אסור - הרי זה אסור. הייתי פעמים רבות בלור וראיתי הפקרות בשמירה, לפי דעתי, השמירה צריכה להיות הרבה יותר חזקה.

אשר למה שקרה בנסל - אלה הם שני דברים נפרדים. פעמים רבות נתנו לי לגשת עד לאניה ולא נתנו לי לעלות על האניה. על כל פנים יש לברר אם ניתן לאנשים אחרים לעלות על האניה, ורק לחברי-הכנסת לא הורשה הדבר.

מ. ארם:
אינני יודע אם במדינת ישראל קיים דבר כזה כמו טובלעת שמתחילה מעבר לקו. (א. סטופ: זהו סלנג של שדה-התעופה). נניח שזה כך. מדוע השוטר הישראלי ואחרים יכולים לעבור את הטובלעת ולהכנס לתחום "הבינלאומי"? מה שמותר לשוטר ישראלי - אסור לחבר-הכנסת?

אינני יודע אם יש חוק, אך לכל חוק יש גם הגיון. אני מודיע לכם כאן, שלא פעם ולא פעמים ניתן לי לגשת לאוירון ללוח אנרי בשדה-תעופה בחוף-לארץ על-סמך הפנקס הכחול שבידי. שם ודאי אינם מכירים את חוק החסינות שלנו, אך השוטר ליווה אותי עד לאוירון ולא שאל שאלות. ואילו כאן בלור כל פקיד גבוה של הממשלה וכל אדם שמכירים אותו עובר, וחבר-כנסת שיש לו תעודה שמקנה לו את הזכות הזאת אינו עובר.

אני מבין שחבר-הכנסת בדר יכול היה לקבל רשיון. הרשיון בא כדי שהמשטרה תוכל לזהות את מי שעובר. אך לי, כחבר-כנסת, אין צורך ברשיון מיוחד, כי יש לי רשיון מן הכנסת - אינני צריך לזהות עצמי בפני המשטרה. אם אין ערך לפנקס שלי - אני מציע להחזיר אותו למר רוזטי. לשם מה הוא נחוץ לי? אינני רוצה שמישהו יפרש את החוק. התחילו בחבר הכנסת טובי ויעברו לחברי-כנסת אחרים. אני מסתכן ואומר, שאילו היה בנסל או בשדה-התעופה חבר-כנסת אחר שמכירים אותו מן הקואליציה - אינני אומר כל אחד, אבל אדם שמכירים אותו כמו אבא חושי, היה עובר ודאי. הסדר יהיה שיתחילו במק"י, יעברו למפ"ם ולחרות. לדעתי אנשים פעם לגמור את הענין הזה: או שיש לחברי-כנסת זכות המוכרת והקיימת בשביל כל חברי-הפרלמנטים בעולם, או שאנחנו נחזיר את הפנקסים מפני שאין לנו צורך בהם. אני הייתי עורך פטיציה קולקטיבית ומחזיר את הפנקס הכחול.

מ. בורוק:
יחס כזה פוגע בחוק החסינות של חבר-הכנסת, ולפי דעתי משפיל את כבודה של הכנסת. אינני מניח שקיימת שיטה קבועה, אך לדאבוני חוזרים ונשנים מקרים רבים בכיוון זה, וכבר שמענו שלכל פקיד ממשלתי מתייחסים אחרת.

משום כך, אני מציע לפנות לממשלה בדרשה לתת הוראה ברורה לפקידים המתאימים שלא לנהוג בדרך זו.

ש. בבה:
אינני חושב שיש לדבר כאן על קואליציה ואופוזיציה. אין גם צורך להחזיר את הפנקסים, אלא את החוק אם אין מכבדים אותו. בהזדמנות קודמת היה כאן דיון מסביב לשאלה אם היו גורמים בטחוניים שגרמו לאי-סתן רשות כניסה לחבר-כנסת לשטח מסויים. לגופו של ענין לא היה כל ויכוח.

אני מציע להזמין לישיבה הקרוב של ועדת

9.2.1954

ש. בבה:

הכנסת את שר התחבורה ואת שר המשטרה, כי בסמכותם במצאים שני הדברים האלה, ולשמוע מפיהם מה הן ההוראות הקיימות בנידון זה.

א. רזיאל-נאור:

אני רוצה להוסיף עוד עובדות אחדות: כאשר בגשנו לבית-המכס סוף כל סוף, מפני שבא איזה קצין יותר גבוה ולא היה לו האומץ והעוז להתווכח עם ששה חברי כנסת ונתן להם להכנס - כשנכנסתי פנימה לבית-המכס, מצאנו שם בתוך קהל הנוסעים אדם שאנחנו מכירים אותו, פקיד גבוה במשרד המסחר והתעשייה שנסע אמש ורעייתו לוותה אותו לתוך בית-המכס ומעבר לבית-המכס. אם כך, מה שיותר לאדם פלוני שאינו חבר-הכנסת, הרי מותר גם לאדם אלמוני שהוא כן חבר-הכנסת.

חוק זכויות חברי-הכנסת לא ניתן בכדי לזעזע את שווי המשקל של מישור. זהו חוק אלמנטרי אשר קובע שלחבר-כנסת מותר לנוע בכל מקום. כל זמן שקיים חוק כזה - יש לקיים אותו, וכשם שחבר-כנסת אינו צריך להרשות שיזלזלו בכל חוק אחר, כך חובתו להגין בשעה שמזלזלים בחוק הזה.

א. וילנסקה:

אם כי הדיון הזה נראה כדיון במקרה מסויים, לי הוא נראה כעקרוני. הבעיה היא, אם אנשי משטרה רשאים להפר את חוק החסינות או אינם רשאים לעשות כך. הבעיה יכולה למצוא את ביטויה בכל מיני מקרים, אם זה בממשל הצבאי, בלוד או במקום אחר. כאשר עוררנו את השאלה של הגבלת הכניסה לחבר-כנסת במקום מסויים, הצגנו אותה כבעיה עקרונית. אני חושבת שיש כאן תהליך של פגיעה בחוק חסינות חברי-הכנסת הוא מבוצע לגבי הסיעות האופוזיציוניות. פוגעים באופוזיציה אחת ועוברים לשניה.

אני מציעה לדאוג במקרה הזה פגיעה מצד אותו שוטר בחוקי חסינות חברי-הכנסת, ולקבוע שזאת היתה הפרה של חוק החסינות.

ב. אזוביה:

אני מוכרח להגיד שהתוספת של סיפור המעשה בנוגע ללוד בכל זאת משנה. יכול סאד להיות שבשדה התעופה יש קו כזה. זה קו בטחוני נורמאלי לגבי אירובים.

שנית, נתנו להכנס, אלא שהשוטר לא נתן.

א. רזיאל-נאור: הוא אמר בכל תוקף שניתנה לו הוראה לא לתת להכנס. בכל זאת, כאשר העניין מכוסה על-ידי ההיתר שניתן על-ידי הקצין - אינני יודע על מה ועדת הכנסת צריכה לדון בעניין לוד. היא צריכה לדון אם השוטר נהג בסדר או לא.

י. בדר:

היתח שם משטרה והיה שם פקיד של מכס. המשטרה עמדה בכל תוקף על זה שאסור להאכנס. לעומת זאת, פקיד המכס, בסופו של דבר לא התנגד. אנחנו נכנסנו רק משום שהשוטר פחד להשתמש בכוח. אילו היה משתמש בכוח לא הייתי מפנה את תלונתי, לכאן, אלא ליועץ המשפטי.

ב. אזוביה:

אני לוד אינו מהווה בעיה בעיני. אנחנו יכולים לבקש מאת היושב-ראש לפנות במכתב רשמי ולבקש אנפורמציה על ההוראות שניתנו. לשם כך אין צורך בדיון בוועדת הכנסת.

ב. אזניה:

ענין הנמל הוא אחר. כאן הגיאוגרפיה ברורה
בהחלט, ועלינו לשמוע כאן בוועדה מדוע לא נתנו לעלות לאזניה.

הצעתי הקונקרטיה היא:

א. בענין לוד - להטיל על יושב-ראש הוועדה לפי
מה הן ההוראות לגבי הגבולות שבהם מותר להכנס ללא רשיון.
ב. לגבי הנמל, להזמין נציג שלטון - אם זה
שר התחבורה או שר המשטרה.

א. ברטון:
גם לי קרה אותו הדבר לפני כמה חדשים בחיפה.
אין לי כל ספק שיש כאן פגיעה בחוק החסינות.
אני תומך בהצעתו של חבר-הכנסת נורוק ולדעתי אין כל צורך להזמין אנשים
לכאן, כי הדבר ברור. עלינו לקבוע היום את עמדתנו ולדרוש מאת המשטרה
לכבד את חוק החסינות.

הי"ו ד. בר-רב-האי:
אינני מתנגד להצעתו של חבר-הכנסת אזניה,
אך עלי לומר לכם כי אני רואה את הדברים
באור אחד. לדעתי הפגיעה בחוק החסינות מתחילה לא כאשר מסרבים לתת לחבר
כנסת להכנס לאיזה מקום ללא רשיון, אלא, כאשר מסרבים לתת לו את הרשיון.
(א. מטופ: עצם הדרישה לרשיון מאת חבר-כנסת פוגעת בחוק החסינות).
אני נכנס תמיד לנמל חיפה על-יסוד הפנקס הכחול. אך מעולם לא עלה על
דעתי לעלות על האניה מבלי לבקש רשיון ולקבל אותו, משום שאינני רוצה
להעמיד את הסמל העומד על המשטר במצב בלתי-נוח, כי לא תמיד ברור לו
הענין.

אינני רוצה לדבר כרגע על לוד, כי התנאים שם
אינם ידועים לי. ישנו הפרש בין אניה יוצאת לבין אניה נכנסת.

אינני מתנגד לזה שנסכם את הדיון בזה שנאמר
שיושב-ראש הכנסת, הממונה על ביצוע חוק החסינות, יפנה בקשר למקרה של לוד
לשר התחבורה ויעמיד אותו על כך, ויבקש הסברה על ההוראות הקיימות בקשר
לחופש הגישה עד לגבול המתקבל על הדעת מטעמי בטחון פרטי.

י. בדר:
אני רוצה להזכיר לחברי-הכנסת את נוסח החוק:
שום הוראה האוסרת או המגבילה את הגישה לכל
מקום במדינה שאינו רכוש היחיד לא תחול על חברי-כנסת אלא אם האיסור
או ההגבלה הם מטעמים של בטחון המדינה או של סוד צבאי. לאחר ההוראה
הזו, אני מצטער מאד שמציעים כאן לשאול את השלטונות על ההוראות המגבילות.

ש. בכה:
אני מציע להזמין את נציגי המשטרה ולשמוע
מה בפיהם, ולא להסתפק במכתב.

ז. שפר:
הממונה על ביצוע אאא חוק החסינות הוא יושב
ראש הכנסת, ואם אתם רוצים שתצמח תועלת מכל
הענין, עליכם להעבירו לכירור ליושב-ראש הכנסת.

מ. נורוק:
אני מציע לפנות למשטרה באמצעות יושב-ראש
הכנסת.

ועדת-הכנסת
תלונת אץ רזיאל-נאור וי. בדר
ביחס המשטרה לזכויות חברי-הכנסת.
9.2.1954

ב. אזניה:
אני עומד על כך שוועדת הכנסת תפנה במישרין
למוסדות הממשלתיים.

ש. בנה:
אני מציע שוועדת הכנסת תטיל על היושב-ראש שלה
להביא לישיבה הבאה פרטים, לאחר שיבוא בדברים
עם המוסדות המוסמכים. במקרה שהתשובה לא תשיע את רצון הוועדה, מזמין
אותם אישית לישיבת הוועדה.

ה ו ח ל ט

ועדת הכנסת מטילה על היושב-ראש שלה לפנות למוסדות
המתאימים ולבקש הסברה בקשר לתלונות על פגיעה בנוהג
בשדה התעופה בלוד ובנמל חיפה, ועל הפרת חוק חסינות
חברי-הכנסת.

י. בדר:
נעשה לי כאן עוול. לפנות בשאלה אני יכול
בעצמי באמצעות שאילתה. אני אפנה למוסדות
המתאימים כדי לקבל את העזרה שוועדת הכנסת שוללת ממני.

ה ישיבה נבעלה בשעה 11.00